

finansministerens svar her, er, at der ikke må ske noget, der bare minder om forringelser.

Denne ministerpension tilfalder tidligere ministre uanset alder, og uanset hvad de laver, så vi har altså helt unge, fuldstændig arbejdsføre og oven i købet medlemmer af Folketinget, som får pension. Der er nogle, der er på alder med mine børn omtrent, som altså er tillagt en ministerpension oven i alt det andet. Hvis vi skal lave så store lønstigninger til folketingsmedlemmerne, som jeg jo kan høre ligger i det her, og som ligger i, at man har en ministerpension med sig, tror jeg altså, at det hele vil gå i baglås.

Jeg kan godt mærke, at vi er udsat for en vis pression med det med at få folketingsmedlemmernes vederlag op. Jeg synes ikke, det er nødvendigt, og jeg håber, vi kan få håndteret sagen, uden at vi er nødt til at lave store lønforhøjelser til alle 179 herinde. Men vi venter spændt på de store partier – de er jo store, nogle af dem er det endnu, i hvert fald. De påberåber sig hele tiden, at vi skal være et meget stort flertal, og det er jo dem selv. Vi håber så på, at de finder på noget, som gør, at vi kan være bekendt at komme ud i byen og fortælle, at Folketinget altså er holdt op med at give statsforsørgelse til unge mennesker, der udmærket kan klare sig ved almindeligt, godt, solidt arbejde.

Poul Nødgaard (DF):

Nu var det jo rart, hvis finansministeren hørte, hvad jeg nu vil sige, for jeg tror, jeg nogenlunde ordret kan huske, hvad finansministeren sagde, da vi for et års tid siden behandlede det selv-samme forslag, som vi behandler i dag.

Finansministeren sagde: Det er rigtigt alt det, der står i det her forslag. Der bør ses på de ting, men, sagde finansministeren, når jeg taler med de forskellige politikere om det, så er det, som om de ikke vil noget alligevel, når det kommer til stykket. Nogenlunde ordret husker jeg det, som det blev sagt.

Jeg synes, at tiden nu er ved at være fremme til, at vi skal have ændret de her ting. Det, som mange går rigtig forkert af, er, at man lagesom gør sådan, fordi man tror, at der skal tages noget fra nogen. Det er der jo slet ikke tale om. Der er tale om, at hvis man kunne blive enige om noget a la det, der står i dette forslag, så bliver hverken hr. Melchior eller andre gode folk herinde ramt økonomisk af det. Det skal alene være noget, der gælder for fremtiden, eventuelt efter et kommende folketingsvalg.

For nogle år siden blev der lavet en lovændring her i Folketinget, således at borgmestre, der gik af som borgmestre i en alder af 43-44-45 år, fordi de kom til som borgmestre meget hurtigt, ikke længere kunne få pension, før de var 60 år. I øjeblikket har vi en 3-4-5 stykker som folketingsmedlemmer herinde, der er tidligere borgmestre, og som er i en ung alder, og som oppebærer pension. Den lovændring kunne man få lavet med et snuptag, således at tidligere borgmestre tidligst kan få pension, når de bliver 60 år.

Så er mit spørgsmål til finansministeren: Hvorfor pokker kan man så ikke også lave det sådan, at ministre først kan oppebære pension fra det 60. år? Stadig væk de ministre, der bliver nye ministre fra en eller anden dato og så fremover.

Så er der alt det andet, der står i lovforslaget. Det er også ganske glimrende, men specielt det med pensionerne synes jeg, vi skulle se at få løst i en fart, og hvis finansministeren har den fornødne vilje og lyst til det her, er jeg sikker på, at det kunne gennemføres.

Så en varm anbefaling af det foreliggende forslag. Det burde have været gennemført for længst, og det tror jeg også retsindige mennesker i dette Folketing vil kunne indse.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil undtagelsesvis tillade mig lidt oplæsning. Det er kun to små spaltelinjer. De lyder sådan:

»For ikke at optage Tingets tid og for ikke at optage spalteplads i Folketingstidende skal jeg henvise til, hvad jeg på CD's vegne sagde den 13. november 1997, da forslaget sidst – jeg ved ikke for hvilken gang – var til behandling her i Tinget. Jeg tror, det kommer fra det parti, der i sin tid lancerede begrebet papirusseri.

Jeg holder mig altså til det, jeg sagde sidst, og i øvrigt er CD selvfølgelig meget interesseret i atter en gang at drøfte sagen med Folketingets formand og Præsidiet og i Udvalget for Forretningsordenen og at se den i en større sammenhæng.«

Citatet er, hvad der ikke kan overraske meget, hvad jeg selv sagde. Det findes i Folketingstidende 1997-98, 2. samling, den 11. juni 1998 på side 1803. Og som de opmærksomme lyttere vil have bemærket, er det altså i dag nøjagtig 1-års-dagen for, at vi næstsidste gang diskuterede det forslag, som altså inden for et